

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

Vtru[m] furtum sit occulta acceptio rei alienæ? 3

urn:nbn:de:hbz:466:1-38762

q 57 ar.
2. & 3. sed magis secundum humanum conditum, quod pertinet ad ius positivum, ut supra dictum est *. Unde proprietates possessionum non est contra ius naturale, sed iuri naturali superadditur per adinventionem rationis humanæ.

Ad secundum dicendum, quod si ille qui præueniens ad spectacula præpararet alijs viam, non illicitè ageret. Sed ex hoc illicitè agit, quod alios prohibet. Et similiter dives non illicitè agit si præoccupans possessionem rei, quæ à principio erat cõmunis, alijs etiam communicat. Peccat autem si alios ab usu illius rei indiscretè prohibeat. Unde Basilius ibidem dicit *. Cur tu abundas, ille verò mendicat, nisi ut tu bonæ dispensationis merita consequaris: ille verò patientiæ premijs coronetur?

Loco cit.
in arg.

Ad tertium dicendum, quod cum dicit Ambr. Nemo proprium dicat quod est cõmune, loquitur de proprietate quantum ad usum. Unde subdit *, Plusquam sufficeret sumptui, violenter obtentum est.

Ibid.

ARTIC. III.

370 *Utrum sit de ratione furti, occultè accipere rem alienam?*

AD tertium sic proceditur. Videtur, quod non sit de ratione furti, occultè accipere rem alienam. Illud enim quod diminuit peccatum, non videtur ad rationem peccati pertinere. Sed in occulto peccare pertinet ad diminutionem peccati: sicut è contrario ad exaggerandum peccatum quorundam, dicitur Isai 3. Peccatum suum quasi Sodoma prædicauerunt, nec absconderunt. Ergo non est de ratione furti occulta acceptio rei alienæ.

Amb. in
ser. 81 nō
procul a
fn. to. 1.
Et habe-
tur d. 47
c. Sicut
ij, ante
med.

¶ 2. Præterea, Ambrosius dicit *, & habetur in Decret. dist. 47. Minus est criminis habenti tollere, quam cum possis & abundans sis, indigentibus denegare. Ergo sicut furtum consistit in acceptance rei alienæ, ita etiam in detentione ipsius.

¶ 3. Præterea, Homo potest furtim ab alio accipere etiam quod suum est, puta rem quam apud alium

alium deposuit, vel quæ est ab eo iniuste ablata. Non est ergo de ratione furti, quod fit occulta acceptio rei alienæ.

SED contra est, quod * Isid. dicit in lib. Etymologiarum, Fur à furuo dicitur est, id est, à fusco: nam noctis vitur tempore.

*li. 10. c. 6.
Incipit, Fa-
cundus di-
ctus est, à
me, illius.*

RESPONDEO dicendum, quod ad rationem furti tria concurrunt. Quorum primum conuenit sibi, secundum quod contrariatur iustitiæ, quæ unicuique tribuit quod suum est: & ex vno competit ei, quod usurpat alienum. Secundum verò pertinet ad rationem furti, prout distinguitur à peccatis, quæ sunt contra personam, sicut ab homicidio, & adulterio: & secundum hoc competit furto, quod fit circa rem possessam. Si quis enim accipiat id quod est alterius, non est quasi possessio, sed quasi pars: sicut si amputet membrum. Vel sicut persona coniuncta, ut si auferat filiam, vel uxorem, non habet propriè rationem furti. Tertia differentia est, quæ complet rationem furti: ut scilicet occultè usurpetur alienum. Et secundum hoc propria ratio furti est, ut fit occulta acceptio rei alienæ.

Ad primum ergo dicendum, quod occultatio quâdoque quidem est causa peccati, puta cum quis vitur occultatione ad peccandum, sicut accidit in fraude, & dolo. Et hoc modo non diminuit, sed constituit speciem peccati, & ita est in furto. Alio modo occultatio est simplex circumstantia peccati. Et sic diminuit peccatum: tum quia signum verecundiæ est: tum quia tollit scandalum.

Ad secundum dicendum, quod detinere id quod alteri debetur, eandem rationem nocenti habet cum acceptione iniusta. Et idè sub iniusta acceptione intelligitur etiam iniusta detentio.

Ad tertium dicendum, quod nihil prohibet id quod est simpliciter vnius, secundum quid esse alterius: sicut res deposita est simpliciter quidem deponentis, sed est eius, apud quem deponitur.

quan-

quantum ad custodiam. Et id quod est per rapinam ablatum, est rapiens, non simpliciter, sed quantum ad detentionem.

ARTIC. IV.

Vtrum furtum & rapina sint peccata differentia specie?

371

*Inf. ar. 9.
cor. & 9.
73. art. 1.
cor. Et ad
2. Et 2.
Cor. 12.
co. 13. fin.*

AD quantum sic proceditur. Videtur, quod furtum & rapina non sint peccata differentia specie. Furtum enim & rapina differunt secundum occultum, & manifestum. Furtum enim importat occultam acceptionem, rapina verò violentam, & manifestam. Sed in alijs generibus peccatorum, occultum & manifestum non diuersificant speciem. Ergo furtum & rapina non sunt peccata specie diuersa.

¶ 2 Præterea, Moralia recipiunt speciem à fine, ut supra * dictum est. Sed furtum, & rapina ordinantur ad eundem finem, scilicet ad habendum aliena. Ergo non differunt specie.

¶ 3 Præterea, Sicut rapitur aliquid ad possidendum, ita rapitur mulier ad delectandū. Vnde & Isidorus dicit in lib. Ethymolog. * quod raptor dicitur corruptor, & rapta dicitur corrupta. Sed raptus dicitur, siue mulier auferatur publicè, siue occultè. Ergo & res possessa rapi dicitur, siue occultè, siue publicè rapiatur. Ergo non differunt furtum, & rapina.

¶ SED contra est, quod Philosophus * in 5. Ethic. distinguit furtum à rapina, ponens furtum occultum, rapinam verò violentam.

RESPONDEO dicendum, quod furtum, & rapina sunt vitia iustitiæ opposita, in quantum aliquis alteri facit iniustum. Nullus autem patitur iniustum, volens, ut probatur in 5. * Ethic. Et ideo furtum & rapina ex hoc habent rationem peccati, quod acceptio est inuoluntaria ex parte eius, cui aliquid subtrahitur. Inuoluntarium autem dupliciter dicitur, scilicet per ignorantiam, & violentiam, ut habetur in 3. Ethic. * Et ideo aliam rationem peccati habet rapina, & aliam furtum; & propter hoc differunt specie.

Ad